№ 3. КИЇВ, ЛЮТИЙ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ

П е р е ц ь

ЩО Я БАЧИВ

РЕЙД ПЕРЦЯ ПО ПІДПРИЄМСТВАХ ПРОМИСЛОВОЇ КООПЕРАЦІЇ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Трусики! Такі, як бачите, розкішні, що директор Київського виробничого комбінату тов. Шнайдерман сміливо може вмістити в ці трусики навіть свій роздутий штат.

Черевик! Дуже модний. Взуєш і неодмінно затанцюєш (на гвіздках) Інтересно тільки знати, чи голова київської артілі «Коопремонт» тов. Шепін носить оці «черевички» свого виробу.

«Закмило»! Як би ви знали, як «пахне»! «Зак» — означає, мабуть, якість: ЗАКинь, як купив. На мій погляд, цим «Закмилом» не завадило б намилити голову голові артілі тов. Шандеру.

Тілогрійка! Не гріє і, очевидно, доти не гріятиме, доки не нагріють керівника черкаської артілі «Побуткомбінат» Медвинського, який наводнює ринок цим «товаром».

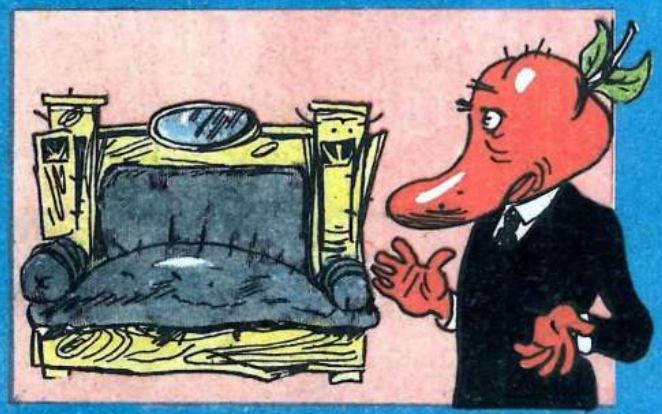

Диван! Дуже м'який (сядеш і провалишся аж до підлоги). Дряпучий і покоробений, бо київською артіллю «Промкомбінат-мебель» зроблений. Диван — брак. А голова артілі — тов. Гляниц.

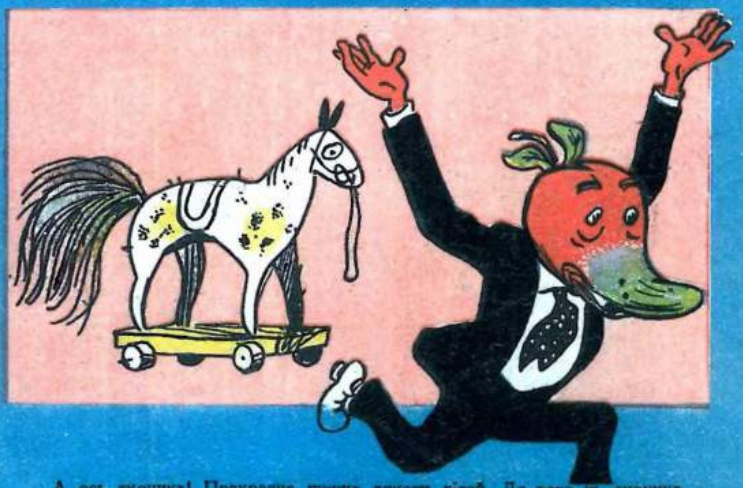

А ось «коник»! Прекрасна штука лякати дітей. До того ж, «коник» дуже кусливий (дорого коштує!). Подалі, думаю, від подібних іграшок. Ех, прокатати б на такому вороному директора київського промкомбінату тов. Круша! Він цього, безперечно, заслужив!

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ ТОВ. О. И. ДАВИДОВУ

ЗДОРОВЕНЬКІ були, вельмишановний Олексію Йосиповичу!

Пробачте, будь ласка, що вриваємось без стуку й забираємо у Вас дорогоцінний час. Але повірте, що подія, яка трапилась цими днями, так схвилювала нас і так спантеличила, що ми змушені були негайно взятись за перо й написати Вам цього коротенького листа. Не подумайте, що в даному разі ми збираємось:

а) Ставити питання про збереження житлового фонду столиці й перераховувати будинки, в яких протікають дахи й обвалюється штукатурка;

б) Перераховувати вулиці й двори, де в час відлиги або дощу кияни весело наспівують відому народну пісеньку «Ні проїхать, ні пройти, ні коника провести»;

в) Дорікати іншими неполадками, які, висловлюючись образно, є ложкою дьогтю у бочці меду.

Слово честі, не про це буде зараз мова. В даному разі інші думки, інший клопіт бентежать нас. От послухайте, Олексію Йосиповичу, що трапилось. Цими днями завітали до нас керівники Оргбюро Українського Добровільного товариства Сприяння Військово-Морському Флоту (скорочено — Досфлот) і з такою, розумієте, лукавинкою запитують:

— Скажіть, товариші, ви любите Досфлот?

Що за дивне питання? — думаємо. — Хто може не любити цієї бадьорої, бойової, цієї популярної і масової організації.

— Так! — відповідаємо, — любимо. І одними з перших вступили у Досфлот і, навіть, маємо вже моторного човна.

— Прекрасно! — кажуть працівники Оргбюро. — От ви нам і допоможете.

— Човном?!

— Ні, приміщенням для Оргбюро. Але для цього вам доведеться потурбувати одну людину, яка, на наш погляд, не любить Досфлоту і гальмує його роботу. Так, так, не дивуйтесь, іменно гальмує! Прізвище цієї людини — товариш Давидов, голова Київської міської Ради.

Ми — ахнули! Як — Олексій Йосипович?! Не любить? Та бути цього не може! Факти! — кажемо. — Факти, будь ласка!

І наші гості почали приголомшувати нас фактами!

— Скоро, кажуть, минає перша річниця нашого безпритульного існування. Третього травня 1948 року Рада Міністрів УРСР прийняла постанову, в якій було сказано: «Зобов'язати виконком Київської міської Ради депутатів трудящих (тов. Давидова) надати приміщення для Центральних Комітетів Досав і Досфлот і квартири для голів Центральних Комітетів і начальників відділів цих товариств». Пройшла весна, минуло літо, пройшла осінь, — зітхнули наші гості, — а товариш Давидов і не думає виконувати цієї постанови... Факт? Факт.

— 16 листопада було винесено друге авторитетне рішення, яке зобов'язувало товариша Давидова в декадний строк виділити нам приміщення. Минула одна декада, друга, третя, минув 1948 рік, почався 1949-й, — зітхнули наші гості, — а товариш Давидов не думає виконувати і цього рішення. Ну, хоч сядь та плач. Але й сісти ніде, щоб поплакати. Факт? Факт.

Повірте, Олексію Йосиповичу, що ми всіляко старалися підбадьорити керівників Оргбюро Досфлоту. Ми їм нагадали, що «моряк не плачет и не теряет бодрость духа никогда», ми їх запевняли, що тут якесь непорозуміння, що все владнається, ми їх переконували, що Ви — полум'яний патріот Досфлоту і зволікання з приміщенням вийшло, мабуть, тому, що Вас поточні справи заморочили. Але завзятих ентузіастів Досфлоту і це не переконало.

Переконайте, шановний Олексію Йосиповичу, Ви їх! Доведіть їм (на ділі, звісно!), що Ви дуже любите Досфлот, що Ви готові... Одним словом, доведіть, переконайте! Тільки ще раз нагадуємо, що це можна довести не новою постановою, а ділом.

Бажаю Вам зробити це якнайшвидше. Чекаємо. Привіт Вам од щирого серця

Від Вашого ПЕРЦЯ.

Від партійних працівників, як політичних керівників, вимагається, щоб їх керівництво було грамотним, заснованим на глибокому знанні економіки своєї області, міста, району. («Правда»).

НЕ ПО ТІЙ АДРЕСІ..

— Що? Ви питаєте про економічні перспективи міста?! Не по тій адресі звертаєтесь, голубчику. Я вам не Держплан, я політичний керівник!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ПІД ПОВІТРЯНИМ МОСТОМ

Мал. С. САМУМА

Англо-американські власті всіляко рекламують, що вони успішно постачають західні сектори Берліна через так званий «Повітряний міст». Цей міст приносить величезні бариші американським бізнесменам, злидні і голод — німецькому населенню.

— Чим харчуєтесь, Шмідт?
— Повітрям...

Елін ПЕЛІН

АДВОКАТ

Елін Пелін — один з найпопулярніших сучасних демократичних болгарських письменників, ім'я якого відоме далеко за межами Болгарії. В оповіданні «Адвокат», написаному письменником ще за часів монархії, Елін Пелін тонко висміює нравн продажної буржуазної адвокатури.

Окружний суд засідав у повному складі. Слухалася справа Мітре Маріїна із села Гросек за позовом Петра Маріїна. Сусід обвинувачував Мітре Маріїна в убивстві коня.

Стояла нестерпна спека. З вікон судового залу було видно стіни будинків на протилежному боці вулиці, залиті сліпучим сонячним світлом.

У залі було душно й порожньо. Лише двоє-троє селян — свідків боязко й непорушно сиділи на своїх місцях.

Виступав захисник — маленький, кремезний адвокат, лисий, у потертому костюмі, з огрядним животиком.

Не зводячи очей з голови суду, він врядигоди висмикував з кишені руку, простягав її в бік підсудного й ораторствував, намагаючись за всяку ціну вразити своїм красномовством усіх присутніх.

Та голос у нього був глухий, хрипкий, ніби виривався з луснутої труби. Він підвищував голос до крику, закочував очі і, закругляючи фразу, виступав уперед, широко розводячи руки.

Але на апатичних і нерухомих обличчях суддів лежала, як і завжди, та печатка непорушного судійського терпіння й байдужості, яка дозволяла хоч на щось, та сподіватися.

Голова полинув думками кудись у далечінь; один із суддів малював коників; інший, напевне музикальна особа, намалював великий скрипичний ключ і старанно обводив його олівцем.

Підсудний Мітре Маріїн — маленький, русявий селянин, босий, у самій сорочці, — стояв з шапкою в руці, і, нічого не розуміючи з промови свого захисника, стежив за великою чорною мухою, що з дзижчанням билася об шибку.

Коли адвокат, переводячи подих, на мить замовк, Мітре обернувся до судового службовця, який байдуже колупав пальцем стіну, і голосно сказав:

— Слухай, голубе! Випусти ти цю дурну муху! Годі вже їй дзижчати!

Судді насмішкувато і з жалем глянули на нього. Голова подзвонив.

— Мітре Маріїн! Вам, як підсудному, більше б личило мовчати.

— Ну!., Вона вже полетіла! — сказав Мітре, показавши на вікно.

Судді засміялися. Адвокат суворо глянув на свого клієнта, потім, солоденько посміхнувшись до суддів, продовжував:

— Так, панове судді! Всі ці обставини треба, так би мовити, взяти до уваги! Інакше кажучи, треба вникнути в психологію цього випадку! Уявіть собі ніч! Чорну, диявольськи чорну ніч на селі. Темно, хоч в око стрель! Мій клієнт лежить посеред двору або десь там на току і, використовуючи священне право громадянина, сторожує свої, кривавим потом зароблені, снопи, своє жито. Він лежить стомлений цілоденною працею! Він забув усе! (Свідки здивовано перезирнулись). Все! Дружину, дітей і, навіть, небо, як сказав поет... Стомлений працею, він міцно заснув! І раптом!.. Що ми бачимо, панове судді! Що? Немає слів, якими б можна було висловити це! Мій клієнт раптом прокидається й бачить!.. Який жах!.. Життя мого клієнта висить на волосинці! Над ним схилилася величезна потвора, грізна, страшна, готова його проковтнути! З переляку мій клієнт, так би мовити, нічого не може второпати!!! Він бачить вогняні язики, що вилітають із ніздрів потвори, він бачить налиті кров'ю очі!.. Мій клієнт тремтить од жаху! Він не розуміє, що з ним! Напівсонний, він схоплює рушницю й бах! — Стріляє! Потвора падає, потім підводиться, перестрибує через пліт, біжить у поле. Біль примушує її заритися в солому, й там вона помирає!..

И от, панове судді, я хочу спитати вас: хіба винен мій клієнт, що ця потвора виявилася нічим іншим, так би мовити, як конем Петра Маріїна? Кінь! Якась жалюгідна шкапа, що ледве чи варта 50 левів. Де ж тут злочин? Де?

А втім, панове судді, вирішуйте самі! Візьміть до уваги два закони: божий і людський. Божий каже нам, щоб ми берегли своє життя від потвор і взагалі від всяких зазіхань, а людський поділяє наші вчинки на злочинні й не злочинні! И обидва ці закони виправдовують мого клієнта!

Адвокат поважно глянув навколо, витер спітніле чоло й, посміхнувшись своєму підзахисному, сів на своє місце.

Судді почали перешіптуватись. Потім голова подзвонив і викликав:

— Підсудний Мітре Маріїн!

— Я! — відповів по-військовому Мітре й став струнко.

— Що ти можеш сказати в цій справі?

— Хто? Я?

— Атож, ти, я ж до тебе звертаюсь!

— І ще я скажу, значить, так...

— Тобто що — «значить, так»?

— Кінь! — голосно сказав Мітре. — До мене в двір скакав... Казав я Петру: сусіде, замикай ти його, бо вовки з'їдять... Чи чуване таке! Шкодить! Садок мені обламує! Тільки стемніє, гоп! — перескакує через пліт... Розорює мене!.. Та нічого мені не було так жалько, як гарбуза... Аж змарнів увесь від жалю... Ви б побачили, який це гарбуз був! О-о-ось такий!.. Розтоптала його ця шкапа! Терпів я, терпів, потім думаю, підожди ж я тобі покажу! Ти в мене затанцюєш! Зарядив добре рушницю й жду. Серед ночі. тільки задрімав, раптом чую — гоп! Чорти його принесли! Перескочив!..

— Потім? — спитав голова.

— Потім? Що потім? Вистрелив і на місці...

— Потім?

— Потім затягли вдвох з дружиною його на край села, зарили в солому, думали не знайдуть, та ось...

Слухаючи щиросердну розповідь клієнта, адвокат увесь тремтів од злості.. Він ловив поглядом очі Мітре, щоб спопелити його, але той ніби забув про свого захисника і дивився лише на голову суду.

— А як ти гадаєш, скільки коштував кінь? — спитав голова.

— А хтозна, скільки коштував! Добрий кінь був! — відповів Мітре.

Суд пішов на нараду.

Адвокат нервово підвівся й сердито жбурнув на стіл папери. Потім витягнув Мітре в коридор і, затрусившись од люті, крикнув:

— Скотина! Коли не вмієш брехати, навіщо ж ти наймаєш адвоката?!

І сердито зійшов сходами вниз.

Переклад з болгарської.

«Інспекція державного страхування Тетіївського району, Київської області повідомляє Вас, що гром. села Росішок Щигоцькому Остапу виплачено страхові збитки згідно інструкції по ліквідації збитків в убитках застрахованих животних... Справа з задержкою виплати сталася тому, корова реагірувала, що застрахована форою, ми переслали акт в Облдержстрах.

Ст. Інспектор Держстраху А. СОБКО».

Мал. ГРІ

На деяких підприємствах і новобудовах не по-хазяйському витрачають метал. Багато його йде в стружку.

Іноді з мухи роблять слона. Але є майстри, які з слона іноді роблять муху. Майстра цих діл і зображено на нашому малюнку.

МАЙСЬКА НІЧ
АБО
УТОПЛЕНА

Є така приказка: ліпше своя хата, як чужа палата.

Інша приказка на цю саму тему твердить ще категоричніше: чужа хата — гірша від ката.

Голова колгоспу «Червоний сівач» Д. П. Олексієнко, мабуть, приказок цих не знав. А може й знав, та думав собі... Та хто його знає, що він собі думав, коли оселявся жити в приміщенні Чайківської початкової школи.

Намагалася виселити Олексієнка з школи Боківська сільрада — не подужала. Писав резолюції про виселення районний прокурор тов. Шевчук — не допомогло. Намірявся вжити найсуворіших заходів ще один начальник — тов. Бурлак, та, коли дійшло до діла, суворості йому чомусь забракло, й нічого з його намірів не вийшло.

Так, певно, і жив би Д. П. Олексієнко в школі, якби не «Майська ніч або утоплена».

Тут, до речі сказати, що хоч з ласки голови чайківським школярам доводиться вчитися в дуже поганих умовах — у дві зміни та ще й по два класи в одній кімнаті, — проте, вчаться вони добре і вчитися люблять. Недавно вони почали вивчати творчість Миколи Васильовича Гоголя. З великим захопленням читали школярі «Майську ніч або утоплену», де, крім інших персонажів, розповідається й про голову... Про того самого голову, про якого хлопці співають:

Гей, чи чули, хлопці, ви,
Чи голів не позбувались?
У сліпого голови
Клепки всі порозсипались.

— Стривайте, хлопці! — гукнув один в'юнкий школяр, — та цю пісню можна ж і до Олексієнка припасувати. Тільки, замість «у сліпого», будемо співати «у нашого», — ще краще буде. Ми його на весь Любашівський район прославимо.

І школярі дружним хором заспівали спочатку точно по Гоголю, а тоді ще раз, уже по-своєму:

... у нашого голови... і т. д.

За кілька днів цю пісню знало все село. І відтоді Д. П. Олексієнкові в приміщенні Чайківської початкової школи життя не в життя стало.

Одне слово, чужа хата справді стала йому за ката. І він негайно заходився шукати собі нову квартиру. Досі, мабуть, уже й знайшов. А як ні, то шукає, і незабаром знайде. В кожному разі, приміщення школи він тепер, безперечно, звільнить.

Отже, цей інцидент, як кажуть, слід вважати майже зовсім вичерпаним і про нього можна було б навіть не згадувати. Але цими днями вже не з Одещини, а з Кам'янець-Подільщини приїздив один товариш і розповідав, що там, у Меджибожі, от уже чотири роки в чудовому двоповерховому будинку Меджибізької школи міститься райвиконком. От, ми й вирішили написати про випадок з Д. П. Олексієнком з єдиною метою зробити товариську послугу голові Меджибізького райвиконкому. Бо навчальні програми по всіх школах однакові і меджибізькі школярі, певне, також незабаром почнуть вивчати творчість Миколи Васильовича Гоголя. То коли б і вони не дочиталися до цього самого місця з «Майської ночі»,

М. ДОБРИЙ.

Перечниця...

ТОВАРИШ ШЕВЕЛА — НА ПРОВОДІ

По одній і тій же вулиці, через дорогу, в кількох десятках метрів один від одного, розмістилися виконком Ворошиловградської обласної Ради і виконком Ворошиловградської міської Ради.

Секретар виконкому обласної Ради Йосип Андрійович Шевела запевняє, що, коли він в своєму кабінеті чхне, секретар виконкому міської Ради з свого кабінету в протилежному будинку відгукується:

— На здоров'ячко, Йосипе Андрійовичу!

— Красненько дякую, дорогий, — відповідає тов. Шевела.

Це, можна сказати, розмови не в службу, а в дружбу.

Для службових розмов у Йосипа Андрійовича є всі найновіші технічні засоби зв'язку. Було б, звичайно, нерозумним нехтувати цією технікою. І тов. Шевела витискує з техніки все, що вона може дати.

Потрібно, приміром, викликати з міськради людину для вручення канцелярського приладдя.

Йосип Андрійович сідає за стіл і пише телеграму. Потім викликає кур'єра і посилає його на телеграф (за 2 кілометри від облвиконкому)

Того ж дня секретар міськвиконкому, вікно якого прямо заглядає у вікно Йосипа Андрійовича, одержує таку депешу:

ВОРОШИЛОВГРАД СЕКРЕТАРЮ МІСЬКВИКОНКОМУ
ВИСИЛАЙТЕ ПРЕДСТАВНИКА ГРІШМИ ТРИСТА КРБ. ДОРУЧЕННЯМ
ТАРОЮ ОДЕРЖАННЯ ПАПЕРУ СЕКРЕТАР ОБЛВИКОНКОМУ Шевела».

Кажуть, Йосип Андрійович так осідлав телеграф, що тепер і працівників свого апарату викликатиме до себе не інакше, як телеграмами.

Ви ще не одержували, товариші, телеграм від Йосипа Андрійовича? Ждіть. Обов'язково одержите. Шевела — на проводі!

«СЧОТЧИЦА-ПЕРЕГЛЯДЧИЦА»

Торговельні організації помиляються адресою, надсилаючи школам зошити Понінківського целюлозно-паперового комбінату. Зошити ці, безумовно, треба надсилати на адресу ПЕРЦЯ.

Ще одна помилка (граматична). Дирекція комбінату явно помиляється, вважаючи, що можна пристосувати споживача до свого рівня знань з граматики. Ця принципова помилка породжує ряд помилок на обкладинках і контрольних ярликах, серед яких «счотчица-переглядчица» (?!) і «целлюлозно-паперовий» (через два Л) — далеко не єдині помилки.

Ще помилка (арифметична). У пачках, як правило, невистачає по кілька зошитів, а в зошитах — по чотири—шість аркушів.

Говорять, на помилках вчаться. Нічому доброму на помилках Понінківського комбінату навчитись не можна. Хіба що — як не треба випускати зошити.

ЯКРАЗ НАВПАКИ...

Буває, що не людина красить місце, а, навпаки, — місце людину. Купив оце тов. Б. Могилевський дві банки емалевої фарби виробництва одеської артілі «Червоний цегельник». Почав фарбувати двері. На ранок наступного дня виявив, що вся фарба стекла. Три дні це пофарбоване місце фарбувало всіх відвідувачів. Три дні фарбу розносили по підлозі підошвами. А скільки зіпсовано одягу родини та знайомих!

Хочеться побажати, щоб на місці голови артілі «Червоний цегельник» сиділа людина, яка б прикрашала це місце.

СПІВАЙ, МАНЮ!

Живе в селі Срібному на Чернігівщині громадянка П. Денисенко.

Живе собі та й гонить собі самогон...

Гонить громадянка П. Денисенко і собі самогон, гонить вона і не собі самогон...

А кому ж громадянка П. Денисенко гонить самогон, як не собі?

От і не вгадаєте!

Ну, щоб уже вам дуже не кортіло, скажемо, кому вона ще гонить самогон.

Гонить вона самогон... корові своїй.

Так-так! Своїй біло-рябій корові, віком 13 років.

Принаймні так написано у справці, що їй видала ветлікар Срібнянської районної ветлікарні тов. Писана.

«Справка

Видана гр. села Срібного Денисенко П. в тім, що її корова масті біло-рябої, віком 13 років дійсно хворіла родільним парезом... і крім інших ліків хворій корові було давано алкоголю по 0,5 літра 2 рази в день, протягом двох днів.

Ветлікар ПИСАНА».

Чи дають коровам алкоголь у таких випадках?

Дають!

Але яка корова у П. Денисенкової поштива й делікатна: заслабла на парез якраз саме тоді, коли хазяйку спіймали на-гарячому.

— Самогон? — питають у П. Денисенкової.

— Самогон! Тільки для корови, хай мене бог уб'є — для корови! Лікар приписав! Та подивіться ходіть на мою «Маньку» — п'яна, як чіп, стоїть! Маню, ти п'яна? Кажи, що п'яна! Мукай-мукай, що п'яна! Співай, Маню: «Ой, п'яна я, п'яна!» Співай, Маню!.. Та, товаришочки дорогі! Вона вже до того п'яна, що й не заспіває! Щоб я з оцього місця не зійшла!

* * *

Алкоголь — лихо!

Лихо він для того, хто його п'є, лихо він і для ветеринарного лікаря Писаної, що, рятуючи самогонщицю, такі справки видає.

Треба запам'ятати такий заповіт:

— Не рятуй самогонщика ні волом його, ні ослом його, ні коровою його, ні хворобою його, бо самогон треба викоренити.

Остап ВИШНЯ.

ВІДПОВІДЬ НА ПРОХАННЯ

Кінчаючи передачі для дошкільняків, Український радіокомітет щоразу звертається до малят з проханням написати про враження від передачі.

Добрий день, шановний дядю!
Я маленьке дошкільня.
А пишу Вам навмання —
Неписьменність на заваді.

Вам листів іде чимало
(Може пише й немовля?)
Я б Вам щось на це сказало,
Але... вік не дозволя!

Д. БІЛОУС.

КРОВНА ОБРАЗА

Мал. БЕ-ША

— Що там сталося?
— Один нахаба-пасажир Семена Юхимовича образив: заплатив йому по таксі!

ЯСНО БЕЗ ЕЛЕКТРИКИ

Ця історія почалась приблизно так. Був місяць май. Директор Миколаївської облконтори «Сільелектро» тов. Браїловський агітував колгоспників:

— Електрика діло хороше? Хороше. Але перш, ніж говорити про електрику, я хочу спитати вас про те, без чого лампочки не можуть горіти: гроші у вас є?

— Та найдуться, тільки швидше б електрику дали.

Почувши цю відповідь, Браїловський так зрадів, що відразу вдався до лірики.

— От, побачите, дорогі товариші, як ми вам присвітимо! Ви тільки уявіть цю картину: село, знаєте, хатки... сяє електрика в кожній хаті, в клубі, на вулиці... сяє в корівнику, щоб корівкам, знаєте, було світліше... Або, приміром, закортіло вам гарячих млинців, — включив електроплитку—шкварчить, кипить...

Після ліричного відступу директор вдався знову до ділової прози:

— Отже, по-перше, гроші. А по-друге? Ну, і по-друге — теж гроші. Будуть гроші — і робота у нас того... як кажуть, закипить. Стовпи, дроти, лампочки — і готово. Горить! Світить! Ми люди того... практичні.

Склали умову. Підписали.

І от робота закипіла: виділили уповноваженого (за рахунок колгоспів), заплатили за проект 11500 крб.

Колгоспники радіють, а робота кипить далі: присилає Браїловський рахунок на 100 тисяч крб.

— За стовпи, — каже, — та за різне приладдя.

— Та стовпів щось не бачимо! — сказав хтось.

— Будуть. Ви ж чули, як Браїловський клявся...

Але минають дні, минає весна, минає літо, а за ним, в хронологічному порядку — осінь. А стовпів щось не видко.

Колгоспники до Браїловського:

— Що ж ви нічого не робите?

— Як не робимо? Робота в основному готова. Гроші я від вас одержав? Одержав. А я ж вам казав, що гроші — це вісь всякої справи. А решта — то вже технічні деталі. Електрика від вас не втече. Не сьогодні, так завтра, не в 48-му, так в 49-му, в 50-му, а дамо. Жили до цього часу без електрики? Жили. Ну, і ще трохи того...

Колгоспники вже не раді, що зв'язались з цією конторою, яка взяла у них «ітого»... 111.500 карбованців.

Не до електроплиток їм тепер! Думають, як би гроші повернути назад. Але не в ті руки попали колгоспні гроші!

Правду казав Браїловський, що він людина... практична.

Це ясно і без електрики.

А. ОВСІЄНКО.

Степан ОЛІЙНИК

Любовець з машиною

Ті, що здатні «стрибати у гречку»,
Хай напам'ять заучать цей твір.
...Був Ляшенко Петро у містечку
І гарну жінку вловив його зір.

Розпитався, з якої артілі,
Навіть — хата в якому ряду.
— Я в селі вашім... буду з неділі,
Як дозволите, — каже, — зайду...

— Що ж... заходьте! — сказала й забула.
В неї ж дома сім'я, чоловік
(«Балачки» ці Маланка вже чула,
Стільки чула, що слух до них звик!).

А Петро, як вернувся — до ранку,
Цілу ніч — каламутив ним біс.
Жалкував, що з містечка Маланку
На бідарці тоді не підвіз...

Він хорошу мав жінку Танюшу,
Та й любив її (скільки вже літ!)
Раптом — на тобі! — муляє душу
Та, що, навіть, — не глянула вслід.

А «заходьте!»... сказала ж одначе!
І Петро взявся «плани» плести —
Як він може Маланку побачить?
(Все причини шукав, щоб піти).

Тут ми зробим маленьку зупинку
І відкриєм деталь вам одну:
Мав Петро свою швейну машинку,
І до того ж — велику!.. Ножну!

І знайшов він «причину» — в машинці!
(Аж зрадів, що вдалося знайти).

Заявив несподівано жінці,
Що в Янівку він мусить іти:

— Я й забув! — (став збиратися тут же) —
Як в містечку ото я ходив,
То просив чоловік мене дуже,
Щоб прийшов і... кожуха пошив...

— Скоро ж ніч!.. Та й мете завірюха!
Ще заблудиш в степу уночі!..
— А йому там... сидіть без кожуха
Хіба добре весь день на печі!? —

Своїй жінці Петро заперечив.
Тут же швидко пальто одягнув
І, вмостивши машинку на плечі,
До Маланки в Янівку чкурнув.

Тільки вийшов у степ на дорогу,
Як відразу — стемніло зовсім.
«Натиснув» він ще дужче на ноги,
Бо в Янівку ж — кілометрів сім!

Проклинаючи раму і планки,
Що давили, аж темно в очах, —
Тяжко ніс він «любов до Маланки»
На широких і мокрих плечах.

Витираючи піт на чуприні,
Бурмотів він у безвість нічну:
— І чого я собі в магазині
Не купив тоді легшу?.. Ручну!..

Йшов та хекав: годину і другу.
В полі дужчав метелиці гуд.
Раптом... що це? Забрів у яругу!
Схаменувся: — це взяв мене блуд!..

Так і є! Заблудив!.. Як же бути?..
(Переплутав — де захід, де схід).
Потім вліво рішив повернути.
Знову йшов і... натрапив на слід.

— Аж тепер, мабуть, я до Маланки
З цим ось чортом на плечах дійду!.. —
Поверталось уже до світанку,
А Петро все спішив... по сліду.

Й дочвалав до села в хуртовину
(Хто шукає — знайде все одно!)
Відшукав ту «четверту» хатину
І постукав несміло в вікно.

На секунду відкрилась фіранка.
І вже чути у сінях ходу...
— Відчиняйте, товариш Маланко!
Я ж казав вам, що... «якось зайду!.»

— Це ж яку ти питаєш Маланку!?.
Й чоловік... ні сюди — ні туди...
— Це я, Таню... їй-бо з переляку!
Ой, скоріш мене в хату веди!..

І аж тут він почав розбирати
(Важко дихає, мокрий, поблід),
Що з яруги — до власної хати
І привів його... власний же слід.

Скинув мовчки прокляту машинку
Й, щоб спокутувать вчинене зло, —
Обійняв, плачучи, свою жінку
Й розказав їй усе, як було:

Як Маланку зустрів у містечку...
— Але більше не буде!... Повір!!!
...Ті, що здатні «стрибати у гречку»,
Хай заучать напам'ять цей твір!

«ЧИСТЕ МИСТЕЦТВО»

(У паризькому салоні)

— Скажіть, такі картини важко малювати?
— Ні. Важче до них назви придумувати!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Почта
перця

ДРУЖЕ ПЕРЕЦЬ!

Ще 14 квітня 1948 року Харківський протезний завод прийняв у мене замовлення на апарати обох ніг.

— Буде зроблено точно в строк, — запевнили мене тоді. — Можете спокійно їхати додому, в Миколаївську область.

Не знаю, чи справді мої апарати були виготовлені в строк, але через чотири місяці після того, як цей строк минув, я дізнався, що їх чомусь заслали у... Львів.

Після настирливих домагань, мені все ж таки виготовили апарати. Але як зробили! На 14-й день тріснули обидва ступневі шарніри, і знову почав я шкутильгати на обидві ноги.

Чи не здається тобі, Перче, що робота Харківського протезного заводу теж шкутильгає на обидві ноги?

А. БУРИЙ.

с. Привільне,
Привільнянський район,
Миколаївська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

З великим нетерпінням чекали колгоспники села Одрадове приїзду кінопересувки. Нарешті дочекалися.... І побачили другу серію фільму «Молода гвардія».

— А де ж перша? — запитали у кіномеханіка.

— Дякуйте, що хоч другу побачили, — відповів той.

Тепер наші колгоспники дуже хотять побачити ще завідуючого Біляївським райвідділом кінофікації тов. Гофмана. Він би розказав їм зміст першої серії, а вони б подякували йому за роботу.

Нехай не сумнівається — подяка буде тепла, Аж жарко Гофманові від неї стане!

М. ГОМЕНЮК,
голова сільради.
Г. ДМИТРІЄВ,
голова колгоспу «Заповіт Ілліча».

Біляївський район,
Одеської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Є така мудрість народна: «Людей слухай, та свій розум май». Дуже доречно не забувати це при читанні книжки Твори І. П. Котляревського, виданої наприкінці 1948 року Держлітвидавом.

На п'ятій сторінці, в передмові до видання, читаємо: «Вперше вона (тобто «Енеїда») була видана в 1898 р. (перші три частини)».

І тут же, абзацом нижче, сказано: «Енеїда Котляревського, за свідченням сучасників, користувалась широкою популярністю й любов'ю як серед українських, так і серед російських читачів початку XIX ст.».

Отже, 1898 рік, як запевняє редактор книги, тов. Дяченко, це лише початок XIX ст., і в цей рік «Енеїда» була вперше видана.

А тепер розгорніть сторінку 203 і там в редакційних коментарях до окремих творів книги, вас жде нова несподіванка: виявляється, «Енеїда» була вперше видрукувана в 1798 році.

От і виходить: передмову і коментарі читай, а свій розум май!

М. ПІЛЕЦЬКИЙ.

Вінниця.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Є у Києві, на Саперному полі винний завод. Завод, як завод, але ходити біля нього дуже ризиковано. Зробиш крок, другий і обов'язково впадеш. Якщо ти, Перче, думаєш, що тут є якийсь зв'язок з продукцією цього підприємства, то помиляєшся. Падають прохожі тому, що на заводі несправний водозлив, і взимку призаводська площа являє собою прекрасний каток. Мало того, вода проникає в нижні поверхи прилеглих до заводу будинків і заливає квартири.

Триває оця вакханалія уже три роки. І рівно три роки мешканці цих квартир ніяк не можуть добитися від директора винного заводу тов. Флякіна відповіді на питання: коли, нарешті, він спроможеться відремонтувати водозлив?

Заступися, Перче, за без вина винних сусідів винного заводу.

В. ЧЕРНЯЄВ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Радіовузол міста Оріхів здебільшого мовчить. Зате щодня говорить начальник райконтори зв'язку тов. Дураков. Викликає він по телефону директора механічного заводу тов. Наконечного і починає:

— Знову прошу: дай струм для радіовузла!

— Не дам, — відповідає Наконечний. — Проведи окрему лінію, буде тобі струм.

Другого дня знову те саме:

— Дай!

— Не дам!

Від радіовузла до механічного заводу не більше кілометра і лінію давно вже можна було провести, але ж Дураков ніяк не спроможеться розв'язати цієї «проблеми».

Дуже обридла радіослухачам його програма радіопередач. Адже слухають вони її вже другий рік.

В. ПОМНЯЩИЙ.

Запорізька область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

У нас, у Бердичеві, кажуть: куди палкою не кинь, а в перукарню влучиш.

Перукарень у нас, справді, дуже багато, а бібліотека в місті — тільки одна. Містилася вона, щоправда, донедавна в охайному будиночку. В ньому завжди було чисто, затишно— і саме це навело працівників міськради на думку: відкрити ще і тут перукарню.

Задумано — зроблено. Тепер до послуг громадян Бердичева — ще одна стрижко-одиниця. Бібліотеці ж довелось перебратись в інше приміщення, в якому можуть уміститися не більше 10 чоловік. Читального залу нема і влаштувати його ніде. І все ж завзяті абоненти влаштовуються: вони беруть книги в бібліотеці, а читати йдуть до перукарні.

Ми, Перче, не проти такої уваги до стрижки. Але нам хотілося б, щоб у Бердичеві з такою ж увагою ставились і до книжки.

В. КИЛИМ.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Ми ще не бачили афіш про те, що в клубі заводу «Укркабель» відбудеться цікава лекція, вистава або вечір самодіяльності. Зате увесь Київ од його околиць до центра заліплено оцими, надрукованими в Білій Церкві, афішами про те, що в приміщенні клубу заводу «Укркабель» відкрито школу «современных, бальных и массовых танцев». Справа на афіші красується великий портрет самого вальс-бостонського маестро П. П. Кіркорова. Він збирається навчити киян танцювати «единой формы, метода и стиля» фокстроти «квик-степ» і «слоу-фокс», «румбу», а також «ковбойский», «шакон» та інші блюзи і танго. Всі румбовики маестро Кіркорова «обеспечиваются практикой». Умови, довідки й запис «ежедневно у тов. Суздальцева. Принимаются заявки на обслуживание организаций на местах».

От коли керівники клубу заводу «Укркабель» з гордістю можуть заявити, що роботу в них поставлено на ноги.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Редакція одержала листа про зловживання продавця Коханівської (Троїцький район на Одещині) крамниці споживчого товариства Г. Л. Тарана. У зв'язку з цим, районний прокурор юрист І-го класу тов. Калахатирський провів розслідування. Факти, вказані в листі, підтвердилися. Тарана з роботи звільнено.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць

Журнал «Перець» № 3 (158) (на украинском языке). Підписано до друку 29. I. 1949 р. Формат 68×105 см. 1 друк. арк

БФ 00320. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 235. Тираж 55.000 прим.

«ПОДІЛЯЙ І ВЛАДАРЮЙ»
або
ІНДО-ПАКІСТАНСЬКИЙ КОНФЛІКТ І ЙОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

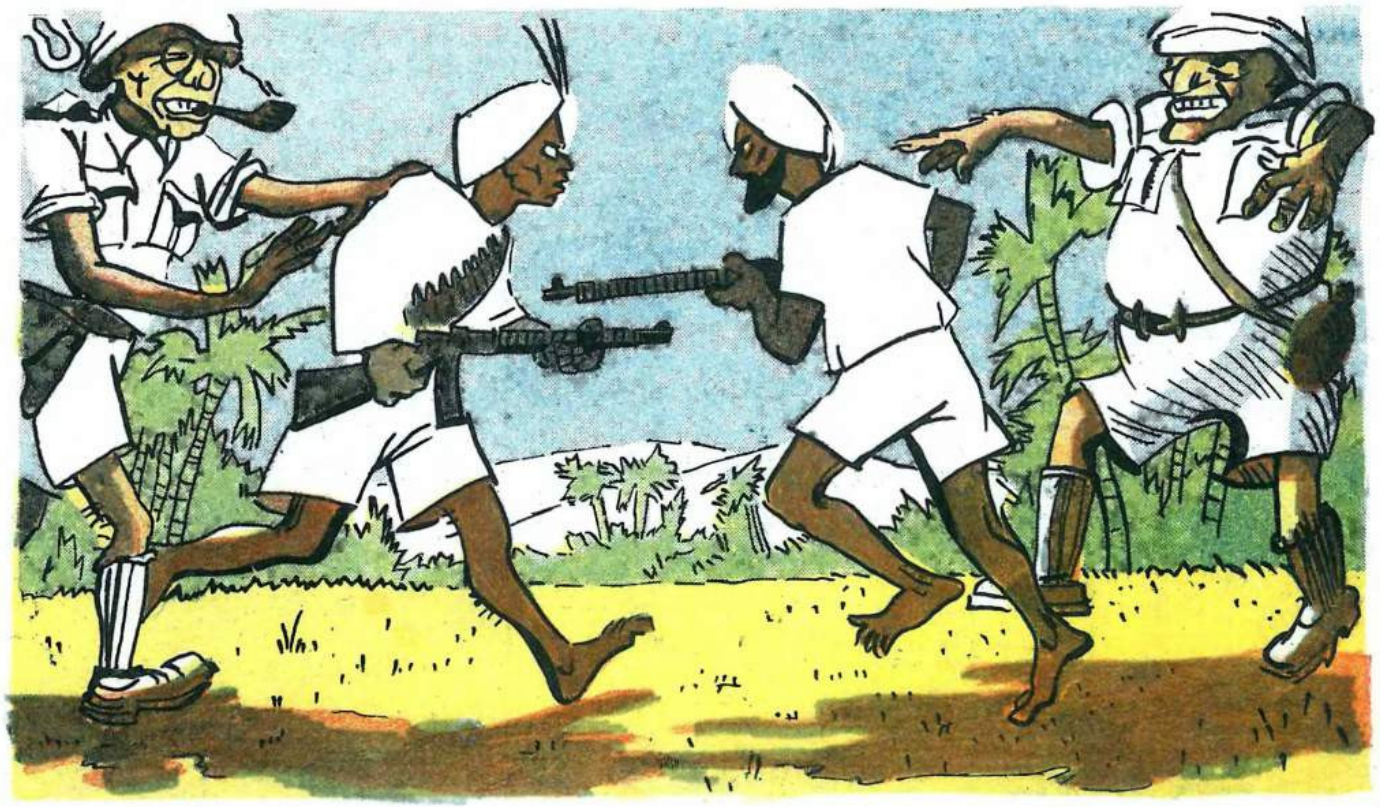

Такий вигляд мали воєнні дії між Індією й Пакістаном.

І такий — мирні переговори між ними.